

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO

CHRISTINE STIX-HACKL

przedstawiona w dniu 16 maja 2006 r.¹

I — Uwagi wstępne

1. Niniejsze postępowanie odwoławcze dotyczy w istocie kwestii, czy opłatę od niewywiezionego cukru C należy uznać za należność celną przywozową czy też wywozową w rozumieniu przepisów celnych². W dniu 2 maja 2002 r. Komisja wydała decyzję³ stwierdzającą niedopuszczalność wniosku o umorzenie należności celnych przywozowych. Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 grudnia 2004 r.⁴ oddalającego skargę wniesioną na powyższą decyzję.

1 — Język oryginału: niemiecki.

2 — Zobacz podobny wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie C-248/04 Koninklijke Coöperatie Cosun UA przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, zawisła przed Trybunałem.

3 — Decyzja REM 19/01, C(2002) 1580.

4 — Wyrok z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4237, zwany dalej „zaskarżonym wyrokiem”.

II — Ramy prawne

A — Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁵ (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”) reglamentuje produkcję, przywóz i wywóz cukru. Przewiduje ono w szczególności system kwot produkcyjnych, który stanowi, zgodnie z piętnastym motywem, środek gwarantujący producentom wspólnotowe ceny oraz zbyt ich produkcji.

3. W ramach systemu kwot art. 24 rozporządzenia podstawowego ustala dla każdego roku gospodarczego (to znaczy okresu od 1 lipca jednego roku do 30 czerwca roku następnego) ilości podstawowe dla cukru A i cukru B, które każde państwo członkowskie winno rozdzielić między producentów cukru zarejestrowanych na jego terytorium. W ten

5 — Dz.U. L 177, str. 4.

sposób przedsiębiorstwom produkcyjnym przyznawana jest na każdy rok gospodarczy kwota A i kwota B. Cukier wyprodukowany w ilości przekraczającej kwoty A i B jest nazywany cukrem C lub cukrem przewyższającym kwotę.

wewnętrznym, lecz mus[i] zostać wywiezion[y] bez dalszego przetworzenia przed dniem 1 stycznia następującym z upływem danego roku gospodarczego.

[...]

4. Warunki zbytu cukru różnią się w zależności od jego zakwalifikowania. Cukier A i cukier B podlega różnym mechanizmom wspierającym przewidzianym przez rozporządzenie podstawowe. Cukier produkowany w ramach kwoty A korzysta z gwarancji wyższego stopnia (gwarantowana cena interwencyjna i pomoc wywozowa w formie refundacji) niż tych zapewnionych dla cukru B (wyłącznie refundacje wywozowe).

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

5. Cukier C nie korzysta ani z systemu wsparcia cen, ani z refundacji wywozowych. Ponadto cukier C nie może być zbywany na rynku wewnętrznym i w związku z tym musi być zbywany poza Wspólnotą, by być sprzedanym na rynku światowym.

Zasady takie powinny przewidywać w szczególności opłatę, która będzie nakładana na cukier C [...] określon[y] w ust. 1, dla którego nie przedstawiono żadnego dowodu, przed datą, która zostanie określona, potwierdzającego jego wywóz bez dalszego przetworzenia w ciągu ustanowionego okresu” [tłumaczenie nieoficjalne].

6. Artykuł 26 rozporządzenia podstawowego stanowi w tym względzie, co następuje:

7. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę⁶ uściśla warunki, w których wywóz uważa się za dokonany. Artykuł 1 w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem

„1. [...] cukier C nieprzeniesiony [...] nie mo[że] być zbywan[y] na wspólnotowym rynku

6 — Dz.U. L 262, str. 14.

Komisji (EWG) nr 3892/88 z dnia 14 grudnia 1988 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2670/81⁷ stanowi w szczególności:

„1. Wywóz określony w art. 26 ust. 1 rozporządzenia [podstawowego] uważa się za dokonany, jeżeli:

- a) cukier C [...] [jest] wywożon[y] z państwa członkowskiego, na terytorium którego został wyprodukowan[y];
- b) dane zgłoszenie wywozowe zostało przyjęte przez państwo członkowskie określone w lit. a) przed [dniem] 1 stycznia następującym po upływie roku gospodarczego, w trakcie którego cukier C został wyprodukowan[y];
- c) cukier C [...] lub odpowiadająca [mu] ilość w rozumieniu art. 2 ust. 3 opuścił obszar celny Wspólnoty najpóźniej w terminie 60 dni od [dnia] 1 stycznia określonego w lit. b);
- d) produkt został wywieziony bez refundacji lub opłaty wyrównawczej [...] w stanie naturalnym z państwa członkowskiego określonego na podstawie lit. a).

Z wyjątkiem przypadku siły wyższej, jeżeli nie są spełnione wszystkie warunki przewidziane w akapicie pierwszym, daną ilość cukru C [...] uważa się za zbyt[ą] na rynku wewnętrznym.

W przypadku siły wyższej właściwa agencja państwa członkowskiego, na terytorium którego cukier C [...] został wyprodukowan[y], przyjmuje środki niezbędne z punktu widzenia okoliczności, na które powołuje się zainteresowana strona”.

8. Artykuł 3 rozporządzenia nr 2670/81, zmieniony przez art. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3559/91 z dnia 6 grudnia 1991 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2670/81⁸, stanowi, co następuje:

„1. Zainteresowane państwo członkowskie nakłada na ilości, które w rozumieniu art. 1 ust. 1 zostały sprzedane na rynku wewnętrznym, opłatę równą sumie:

- a) dla cukru C za 100 kilogramów:

7 — Dz.U. L 346, str. 29.

8 — Dz.U. L 336, str. 26.

— najwyższej opłacie przywózowej za 100 kilogramów cukru białego lub nierafinowanego, w zależności od okoliczności, obowiązującej w okresie obejmującym rok gospodarczy, w czasie którego wyprodukowano dany cukier, i sześć miesięcy następujących po tym roku gospodarczym, i

zwrotu zapłaconych należności celnych przywózowych lub wywózowych albo umorzenia kwoty długu celnego. Warunki umorzenia tych należności określone są w art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1430/79 z dnia 2 lipca 1979 r. w sprawie zwrotu lub umarzania należności celnych przywózowych lub wywózowych⁹.

— 1,00 [EUR];

10. Artykuł 13 ust. 1 stanowi, że:

[...]

„Zwrot lub umorzenie przywózowych należności celnych może nastąpić w szczególnych sytuacjach [...], które wynikają z okoliczności niespowodowanych nieuczciwym działaniem lub oczywistym niedbalstwem osoby zainteresowanej.

4. W przypadku ilości cukru C [...], któr[a] przed wywozem został[a] zniszczon[a] lub uszkodzon[a] bez możliwości odzyskania, w okolicznościach uznanych przez właściwe władze zainteresowanego państwa członkowskiego za przypadek działania siły wyższej, nie nakłada się danych kwot, określonych w ust 1”.

[...]” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzenia poniżej].

B — *Klauzula słuszności we wspólnotowym prawie celnym*

11. Artykuł 14 rozporządzenia nr 1430/79 uściśla, że postanowienia jego art. 13 stosuje się również w przypadkach zwrotu lub umorzenia wywózowych należności celnych.

9. Wspólnotowe przepisy celne przewidują możliwość częściowego lub całkowitego

9 — Dz.U. L 175, str. 1, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3069/86 z dnia 7 października 1986 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 1430/79 (Dz.U. L 286, str. 1, zwane dalej „rozporządzeniem nr 1430/79”).

12. Zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1430/79 przez „należności celne przywózowe” rozumie się „zarówno cła i opłaty o skutku równoważnym, jak i rolnicze opłaty wyrównawcze i inne opłaty wywozowe ustanowione w ramach wspólnej polityki rolnej lub odrębnych przepisów mających zastosowanie na podstawie art. 235 traktatu [obecnie art. 308 WE] do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych”.

13. Zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia 1430/79 przez „należności celne wywozowe” rozumie się „rolne opłaty wyrównawcze i inne opłaty wywozowe ustanowione w ramach wspólnej polityki rolnej lub odrębnych przepisów mających zastosowanie na podstawie art. 235 traktatu do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych”.

III — Okoliczności faktyczne, postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji i zaskarżony wyrok

A — Okoliczności faktyczne

14. Koninklijke Coöperatie Cosun UA (zwana dalej „Cosun”), spółdzielnia zarejestrowana w Niemczech, wyprodukowała

cukier C w latach gospodarczych 1991/1992 i 1992/1993. W okresie między 10 lutego a 23 września 1993 r. za pośrednictwem Limako Suiker BV (zwanej dalej „Limako Suiker”), spółki od niej zależnej, sprzedała spółce Django’s Handelsonderneming pewną ilość partii cukru C przeznaczoną na eksport do Chorwacji i Słowenii. W okresach zawierających się odpowiednio między dniem 22 lipca a dniem 16 sierpnia 1993 r. oraz między dniem 26 sierpnia a dniem 24 września 1993 r. Cosun sprzedała partie cukru C spółkom NV Voeders SA Aliments Serry oraz Sieger BV do Maroka.

15. Dnia 24 czerwca 1993 r. Nederlandse Fiscale Inlichtingen en Opsporingsdienst (niderlandzkie służby informacji i wywiadu skarbowego, zwane dalej „FIOD”) zażądały od Hoofdproduktschap Akkerbouw (zwanego dalej „HPA”), organu odpowiadającego na terenie Niemiec za stosowanie przepisów w zakresie wspólnej organizacji rynków, a w szczególności cukru, informacji w ramach dochodzenia dotyczącego w szczególności Django’s Handelsonderneming. FIOD otrzymał od HPA informacje o nieprawidłowościach w dokumentach celnych dotyczących operacji wywozu cukru C. FIOD zażądał od HPA zajęcia neutralnego stanowiska względem Cosun ze względu na toczące się dochodzenie. Nieprawidłowości stwierdzone w dokumentach wywozowych otrzymanych przez HPA spowodowały wszczęcie dochodzenia w sprawie oszustwa przeciwko Django’s Handelsonderneming.

16. W czerwcu i sierpniu 1993 r. HPA zwrócił się odpowiednio do Cosun oraz do jej spółki zależnej Limako Suiker, informując o nieprawidłowym ostemplowaniu dokumentów celnych dotyczących towarów przeznaczonych do Chorwacji i Słowenii. W październiku 1993 r. formularze nieprawidłowo ostemplowane dotyczące partii cukru C skierowanej do Maroka zostały przesłane do HPA.

17. Dnia 14 października 1993 r. władze niderlandzkie podały do wiadomości Cosun wykaz numerów formularzy wywozowych, w przypadku których wywóz poza Wspólnotę nie został wykazany.

18. Dnia 25 kwietnia 1994 r. HPA zażądała od Cosun opłaty w kwocie 6 284 721,03 guldenów niderlandzkich (NLG) z tego tytułu, że nie wykazała ona, że pewna ilość partii cukru C opuściła terytorium Wspólnoty do miejsc przeznaczenia w Chorwacji, Słowenii i Maroku. Dnia 13 czerwca 1994 r. kwota tej opłaty wyrównawczej została zredukowana do 6 250 856,78 NLG, to znaczy 2 836 515,14 EUR, ze względu na błąd popełniony w pierwotnym obliczeniu.

19. Dnia 18 maja 1994 r. Cosun wniosła odwołanie do HPA przeciwko żądanej opłacie wyrównawczej. Dnia 19 czerwca 1995 r. odwołanie to zostało oddalone przez HPA. Dnia 14 lipca 1995 r. Cosun wniosła skargę

na tę decyzję oddalającą do College van Beroep voor het bedrijfsleven (kolegium sporów gospodarczych, zwanego dalej „CBB”).

20. CBB skierował na mocy art. 234 WE dwa pytania prejudycjalne¹⁰ w ramach toczącego się między Cosun a HPA sporu w przedmiocie zażądania od Cosun opłaty z tytułu niewywieżenia rzeczonych ilości cukru C. W pierwszym z tych pytań CBB zwraca się do Trybunału o odpowiedź, czy w przypadku gdy możliwość umorzenia należności na podstawie art. 13 rozporządzenia nr 1430/79 nie odnosi się do opłat dotyczących cukru C, rozporządzenie podstawowe oraz rozporządzenie nr 2670/81 są nieważne, mając na uwadze brak możliwości zwrotu lub umorzenia rozpatrywanej opłaty ze względu na zasady słuszności. Drugim pytaniem organ krajowy zwraca się o wyjaśnienie skutków ewentualnej nieważności tych rozporządzeń dla wymagalności opłat za cukier C w okolicznościach takich jak w tej sprawie.

21. Dnia 24 kwietnia 1995 r. Cosun wniosła do HPA wniosek o umorzenie nałożonych należności na podstawie art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny¹¹ oraz art. 905

10 — Sprawa C-248/04, obecnie zawisła przed Trybunałem, ww. w przypisie 2.

11 — Dz.U. L 302, str. 1.

rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia (EWG) nr 2913/92¹². Dnia 6 sierpnia 2001 r. Królestwo Niderlandów złożyło do Komisji wniosek o umorzenie przywozowych należności celnych na rzecz Cosun.

22. Dnia 2 maja 2002 r. Komisja wydała decyzję REM 19/01 stwierdzającą niedopuszczalność wniosku o umorzenie przywozowych należności celnych złożonego przez Królestwo Niderlandów na rzecz Cosun. Na podstawie tej decyzji dnia 6 czerwca 2002 r. HPA powiadomił Cosun o tym, że jej wniosek o umorzenie jest niedopuszczalny.

B — Przebieg postępowania przed Sądem i zaskarżony wyrok

23. W następstwie powyższego Cosun wniosła do Sądu Pierwszej Instancji skargę o stwierdzenie nieważności decyzji REM 19/01 wydanej przez Komisję w dniu 2 maja 2002 r. Cosun wniosła o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania. Komisja wniosła natomiast o oddalenie skargi jako bezzasadnej oraz obciążenie Cosun kosztami postępowania.

24. Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2004 r., wydanym w sprawie T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun UA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę o stwierdzenie nieważności.

IV — Wnioski i zarzuty odwołań

25. Od wyroku Sądu Cosun wniosła odwołanie do Trybunału, w którym wnosi o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu w drodze stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego — przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

¹² — Dz.U. L 253, str. 1.

26. Cosun opiera swoje odwołanie na czterech zarzutach. Po pierwsze, Cosun podnosi naruszenie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim Sąd stwierdził, że opłata od niewywiezionego cukru C nie stanowi należności celnej przywózowej lub wywózowej w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 1430/79.

27. Po drugie, tytułem żądania ewentualnego Cosun podnosi, że Sąd nie uwzględnił, że w rzeczywistości opłata od niewywiezionego cukru C w celach stosowania rozporządzenia nr 1430/79 powinna być traktowana jako należność celna przywózowa. Zgodnie z tym zarzutem, składającym się z trzech części, Sąd nie uwzględnił, że:

- opłatę od niewywiezionego cukru C należy uznać za cło, bowiem zmierza ona do tego samego celu co cło;

- sposób ustalania opłaty od niewywiezionego cukru C wskazuje na to, że należy ją uznać za cło;

- sposób ustalania należnej kwoty od niewywiezionego cukru C wskazuje na to, że należy ją uznać za cło.

28. Po trzecie, tytułem żądania ewentualnego Cosun podnosi naruszenie prawa wspólnotowego przez Sąd w ramach analizy drugiego i trzeciego zarzutu skargi zgłoszonych tytułem żądania ewentualnego przez wnoszącą odwołanie w skardze. Niniejszy zarzut dzieli się na dwie części:

- w ramach analizy drugiego zarzutu zgłoszonego w skardze wniesionej do Sądu przez wnoszącą odwołanie Sąd wykracza poza ramy sporu;

- Sąd niesłusznie pomija trzeci zarzut skargi zgłoszony tytułem żądania ewentualnego przez wnoszącą odwołanie.

29. Po czwarte, tytułem żądania ewentualnego Cosun podnosi naruszenie zasad równego traktowania, pewności prawa i słuszności.

30. Komisja wnosi natomiast o oddalenie odwołania jako częściowo niedopuszczalnego i częściowo bezzasadnego.

V — W przedmiocie zarzutu pierwszego**B — Ocena****A — Argumenty stron**

31. Cosun stoi na stanowisku, że Sąd naruszył prawo, uznając w pkt 36–38 oraz w pkt 47 zaskarżonego wyroku, że opłata za cukier C nie stanowi rolnych należności celnych przywozowych lub wywozowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79.

32. Ponadto w opinii Cosun Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, przyjmując ścisłą wykładnię pojęcia opłaty rolnej bez wyjaśnienia, z jakiego względu należy wykluczyć przyjęcie szerokiej wykładni.

33. Z kolei Komisja stoi na stanowisku, że Sąd wcale nie dokonał ścisłej wykładni pojęcia należności rolnej, lecz słusznie rozstrzygnął, że opłaty za cukier C formalnie nie można uznać za rolną należność celną przywozową lub wywozową w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79.

34. W przedmiocie argumentu wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo, nie podając konkretnie względów prowadzących do przyjęcia przez niego bardzo ścisłej wykładni art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79, za punkt wyjścia należy przyjąć uzasadnienie Sądu w pkt 35–38 zaskarżonego wyroku.

35. Na poparcie dokonanej wykładni Sąd powołuje się zasadniczo na trzy względy.

36. Po pierwsze, Sąd słusznie wskazuje na to, że opłata nałożona na cukier C nie odpowiada żadnej z trzech kategorii wymienionych enumeratywnie w przywołanym przepisie, którymi są mianowicie, po pierwsze, cła, po drugie, opłaty o skutku równoważnym z cłami, i po trzecie, rolne opłaty wyrównawcze i inne opłaty przywozowe lub wywozowe przewidziane w ramach wspólnej polityki rolnej lub odrębnych przepisów mających zastosowanie na podstawie art. 308 WE do niektórych towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych.

37. Po drugie, Sąd wywodzi, że okolicznością prowadzącą do nałożenia tej opłaty jest brak

dowodu, na określony w tym celu dzień, wywozu pewnej ilości cukru C w wyznaczonym terminie. Opłaty tej zażądano zatem od producenta cukru C również z tego względu, że cukier wyprodukowany z przekroczeniem kwoty wewnątrz Wspólnoty został zbyty na rynku wewnętrznym.

38. Po trzecie, Sąd poddaje też szczegółowej analizie, czy opłata nałożona na cukier C odpowiada którejś z wyżej wymienionych kategorii.

39. W odniesieniu do ewentualnego zakwalifikowania jako cło Sąd podkreśla, że opłata nałożona na cukier C nie stanowi cła, to znaczy należności opartej na wspólnej taryfie celnej Wspólnot Europejskich w rozumieniu art. 23 i 26 WE.

40. Ponadto w oparciu o utrwalone orzecznictwo¹³ Sąd uzasadnia, że nie stanowi ona również opłaty o skutku równoważnym z cłem, bowiem ta — nie będąc jednocześnie cłem w ścisłym znaczeniu — stanowi obciążenie pieniężne jednostronnie nałożone, jaka by nie była jego nazwa lub metoda, dotyczące towarów ze względu na fakt przekroczenia granicy.

41. Wreszcie Sąd uzasadnia, dlaczego rozpatrywana opłata nie jest rolną opłatą przywozową lub wywozową w ścisłym znaczeniu. Sąd podkreśla, że nie jest ona opłatą wyrównawczą obciążającą produkty rolne ze względu na fakt, że przekraczają one zewnętrzne granice Wspólnoty.

42. Pierwszy argument wnoszącej odwołanie jest zatem bezzasadny.

43. Po drugie, wnosząca odwołanie podnosi zarzut, że Sąd nie uzasadnił, z jakiego względu wykluczona jest mniej restrykcyjna wykładnia art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79.

44. W tym kontekście należy zauważyć, że Sąd nie ogranicza się do dosłownej wykładni spornego przepisu. Przeciwnie, przed sformułowaniem końcowego wniosku w pkt 47 Sąd kontynuuje swoje uzasadnienie w pkt 39–46 wyroku.

45. I tak Sąd analizuje z jednej strony cele [spornych opłat], a konkretnie, czy opłata nakładana na niewywieziony cukier C służy temu samemu celowi co cło. W tym kontekście Sąd podkreśla, że opłata nakładana na niewywieziony cukier przewyższająca kwotę stanowi część mechanizmów wspólnej orga-

¹³ — Wyroki z dnia 17 lipca 1997 r. w sprawie C-90/94 Haahr Petroleum, Rec. str. I-4085, pkt 20, oraz z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-213/96 Outokumpu, Rec. str. I-1777, pkt 20.

nizacji rynków w sektorze cukru. W odniesieniu do tych mechanizmów Sąd zauważa, że zmierzają one do realizacji wspólnych celów, w szczególności utrzymania niezbędnych gwarancji w zakresie zatrudnienia i poziomu życia producentów, zapewnieniu dostępności dostaw cukru dla ogółu konsumentów, poziomu ustalonych cen oraz stabilizacji rynku cukru.

opłata, którą należy uznać za karę, ustalana jest na podstawie opłat za przywóz towarów, nie uzasadnia jeszcze uznania jej za należność celną przywózową.

48. Biorąc pod uwagę powyższe uzasadnienie Sądu, także drugi argument wnoszącej odwołanie należy uznać za bezzasadny.

46. Na tej podstawie Sąd podkreśla, że każdy ze wskazanych mechanizmów służy specyficznym celom lub odpowiada określonym potrzebom. Sąd dochodzi stąd do wniosku, że opłata produkcyjna znajdująca zastosowanie dla cukru C nie służy dokładnie tym samym celom co cło czy też przywózowe lub wywózowe opłaty wyrównawcze przewidziane w ramach wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru.

49. Zgodnie z powyższym pierwszy zarzut odwołania należy oddalić jako bezzasadny.

VI — W przedmiocie zarzutu drugiego

A — W przedmiocie dopuszczalności

1. Argumenty stron

47. Ponadto Sąd w sposób ogólny analizuje cele wspólnego systemu wymiany handlowej na granicach zewnętrznych Wspólnoty oraz, w sposób szczegółowy, cele wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru. W tym kontekście Sąd wyraźnie podkreśla znaczenie zakazu zbywania cukru C na rynku wewnętrznym oraz wyczerpująco wyjaśnia znaczenie kary nakładanej za łamanie tego zakazu. Zdaniem Sądu okoliczność, że

50. Zdaniem Komisji odwołanie jest w pierwszym rzędzie niedopuszczalne, bowiem powtarza ono zarzuty i argumenty zgłoszone już przed Sądem i w rzeczywistości stanowi jedynie wniosek o ponowne rozpoznanie skargi, co nie należy do właściwości Trybunału.

51. Jak wyjaśnia Cosun w swojej replice, w drodze drugiego zarzutu odwołania wcale nie zmierza ona do ponownego rozpoznania skargi, lecz zarzuca Sądowi dokonanie błędnej wykładni i błędnego stosowania prawa wspólnotowego, wobec czego odwołanie jest dopuszczalne.

2. Ocena

52. W odniesieniu do dopuszczalności zarzutu drugiego należy powołać się na utrwalone orzecznictwo Trybunału, w świetle którego niedopuszczalne jest odwołanie, które nie przedstawia nawet argumentów mających na celu określenie naruszenia prawa, jakim miałby być dotknięty zaskarżony wyrok i ogranicza się do powtórzenia zarzutów oraz argumentów już przedstawionych przed Sądem. Odwołanie takie jest w rzeczywistości wnioskiem o ponowne rozpoznanie skargi złożonej do Sądu Pierwszej Instancji, co nie należy do właściwości Trybunału¹⁴.

53. Zgodnie z przywołanym orzecznictwem zarzut drugi byłby niedopuszczalny, jeżeli ograniczałby się do powtórzenia argumenta-

cji przedstawionej już w postępowaniu w pierwszej instancji dotyczącej rzekomego braku uzasadnienia spornej decyzji, bez wskazania naruszenia prawa, jakiego dopuścił się Sąd Pierwszej Instancji w zaskarżonym wyroku¹⁵.

54. Powyższych wyjaśnień Trybunału nie należy rzecz jasna przyjmować za bezwzględnie obowiązujące i postrzegać w sposób oderwany.

55. W przypadku wniesienia odwołania, w którym mianowicie kwestionuje się wykładnię lub zastosowanie prawa przez Sąd, kwestie prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą być na nowo dyskutowane w postępowaniu odwoławczym. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach przedstawionych już przed Sądem, postępowanie odwoławcze w części pozbawione zostałoby sensu¹⁶.

56. W niniejszej sprawie zarzut drugi ma na celu podważenie stanowiska przyjętego przez Sąd w odniesieniu do przedstawionej mu

14 — Zobacz tylko wyroki z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-352/98 P Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, Rec. str. I-5291, pkt 35, z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-76/01 P Eurocoton i in. przeciwko Radzie, Rec. str. I-10091, pkt 47, oraz z dnia 23 marca 2004 r. w sprawie C-234/02 P Médiateur przeciwko Lambertsowi, Rec. str. I-2803, pkt 77.

15 — Wyrok z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie C-286/04 P Eurocermex SA przeciwko OHIM, Zb.Orz. str. I-5797, pkt 50 i 51.

16 — Postanowienie z dnia 11 listopada 2003 r. w sprawie C-488/01 P Martinez przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-13355, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo, oraz wyroki z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych C-199/01 P i C-200/01 P IPK-München GmbH i Komisja, Rec. str. I-4627, pkt 50, z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-254/03 P Eduardo Vieira przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-237, pkt 32, i z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-208/03 P Jean-Marie Le PEN przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. str. I-6051, pkt 40.

kwestii prawnej. Wnosząca odwołanie precyzyjnie określiła zarzucane Sądowi naruszenie prawa i zakwestionowała wykładnię prawa wspólnotowego, na której oparł się Sąd¹⁷.

na cukier oraz służy stworzeniu dla niewywiezionego cukru przewyższającego kwotę warunków porównywalnych z tymi, które dotyczą cukru importowanego z państw trzecich

57. W związku z powyższym zarzut drugi jest dopuszczalny.

59. Komisja uznaje ten zarzut za niedopuszczalny i posiłkowo wnosi do Trybunału o jego oddalenie jako bezzasadny.

B — W przedmiocie zasadności

2. Ocena

1. Argumenty stron

58. Zdaniem Cosun Sąd naruszył prawo nawet wtedy, jeżeli opłaty za cukier C formalnie nie należy uznać za przywozową lub wywozową należność celną w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1430/79, bowiem w pkt 40–46 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił argument Cosun, zgodnie z którym opłata nałożona na cukier C należy uznać za należność celną przywozową w rozumieniu art. 13 rozporządzenia nr 1430/79, jako że służy tym samym celom co cło, jej kwota jest ustalana na podstawie opłat przywozowych nakładanych

60. Po pierwsze, wnosząca odwołanie zgłasza zarzut, iż Sąd nie uwzględnił, że opłata nakładana na cukier C służy temu samemu celowi, co należności celne. W tym względzie wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że nie wskazał, co stanowi szczególny cel opłaty za cukier C oraz na czym polega różnica między tą opłatą a cłami, jeżeli chodzi o ten cel.

61. Jak wynika z wyroku Sądu, w szczególności z pkt 43–45, Sąd dokonał dogłębnej analizy nie tylko celów rolnych opłat przywozowych i refundacji wywozowych, lecz również przybliżył cele systemu organizacji rynku w sektorze cukru oraz w tym kontekście znaczenie uregulowań dotyczących cukru C, łącznie z tymi dotyczącymi opłat.

¹⁷ — Wyroki w sprawach połączonych C-199/01 P i C-200/01 P, ww. w przypisie 16, pkt 51, w sprawie C-254/03 P, ww. w przypisie 16, pkt 34, oraz w sprawie C-208/03 P, ww. w przypisie 16, pkt 41.

62. Pierwszą część zarzutu drugiego należy zatem oddalić jako bezzasadną.

63. W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi ponadto, że Sąd nie uwzględnił, że ze sposobu ustalania (wysokości) opłaty nakładanej na niewywieziony cukier C wynika, że opłatę tą należy uznać za cło.

64. W tym względzie wystarczy powołać się na pkt 44, 45–46 wyroku Sądu, z których jasno wynika, że okoliczność, że za podstawę ustalenia wysokości opłaty należy przyjąć opłatę przywózową, nie skutkuje tym, że z tego względu opłata ta staje się należnością celną przywózową.

65. W zakresie, w jakim wnosząca odwołanie powołuje się tu na jeden z motywów rozporządzenia (EWG) nr 2645/70¹⁸, należy wskazać, że było ono rozporządzeniem wykonawczym, które do tego tymczasem utraciło moc.

66. Ponadto w odniesieniu do prawnych skutków rozporządzenia nr 2645/70 lub rozporządzenia nr 2670/81 będącego przedmiotem postępowania należy stwierdzić, że stanowią one rozporządzenia przyjęte przez Komisję. Wprawdzie stanowią one przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady, jednak nie mogą one zmieniać zasadniczych pojęć prawnych przyjętych w przepisach wyższego rzędu ani określać pojęć w nich nieustalonych, na przykład prawnego pojęcia opłaty przywózowej.

67. Zarzut drugi należy zatem oddalić jako bezzasadny.

VII — W przedmiocie zarzutu trzeciego

A — *Argumenty stron*

68. W pierwszej części zarzutu trzeciego Cosun twierdzi, że w ramach analizy drugiego zarzutu skargi Sąd wykroczył poza określone w skardze ramy sporu.

69. Cosun podnosi, że chociaż niniejszy zarzut skargi nie kwestionował ważności rozporządzenia nr 2670/81, to w pkt 58–62

18 — Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2645/70 z dnia 28 grudnia 1970 r. w sprawie przepisów dotyczących cukru wyprodukowanego ponad maksymalną kwotę, Dz.U. L 283, str. 48.

zaskarżonego wyroku Sąd w sposób domyślny dokonał kontroli jego ważności w świetle ogólnych zasad prawa. Sąd orzekł w ten sposób, wykraczając poza ramy sporu określone przez Cosun w skardze, a tym samym naruszył zasadę postępowania, na mocy której skarga wyznacza ramy sporu.

W konsekwencji w pkt 57–62 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał analizy tak zwanego zarzutu „trzeciego”.

B — Ocena

70. W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego Komisja podnosi, że z pkt 58–62 zaskarżonego wyroku w ogóle nie wynika, jakoby Sąd dokonał badania ważności rozporządzenia nr 2670/81.

71. W drugiej części zarzutu trzeciego Cosun argumentuje, że Sąd niesłusznie odmówił rozpatrzenia zarzutu trzeciego skargi, w którym skarżąca podnosiła, że w sytuacji, gdyby art. 13 rozporządzenia nr 1430/79 nie znajdował zastosowania, to Komisja zobowiązana jest do rozpatrzenia wniosku o umorzenie w świetle zasad pewności prawa, równości i słuszności, wykraczając poza zakres tego rozporządzenia.

72. W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego Komisja podnosi, że Sąd dokonał łącznej oceny zarzutów określonych przez Cosun jako zarzut „drugi” i „trzeci”, określając je jako „pierwsza część zarzutu drugiego” oraz „druga część zarzutu drugiego”.

73. Pierwsza część zarzutu trzeciego dotyczy w istocie kwestii, czy Sąd wykroczył poza ramy sporu. Zarzucając Sądowi dokonanie kontroli ważności aktu, a mianowicie rozporządzenia nr 2670/81, którego niezgodności z prawem wnosząca odwołanie jako skarżąca przed Sądem nie podnosiła, wydaje się, że zrozumiała ona wyrok w sposób oczywiście błędny.

74. W pkt 56–62 Sąd odnosi się wprawdzie do przywołanego rozporządzenia, jednakże nie dokonuje on kontroli jego ważności. Sąd przytacza ten akt jedynie w celu pełnego zilustrowania obowiązującego stanu prawa. Rozporządzenie nr 2670/81 jest niewątpliwie jednym ze źródeł prawa mających zastosowanie do opłat od cukru C.

75. W postępowaniu przed Sądem wnosząca odwołanie zarzucała naruszenie przez Komisję trzech zasad prawa. W ramach rozpa-

trywania możliwości ewentualnego odstępowania ze względu na zasadę słuszności, Sąd wskazał w pkt 58 na przewidziane odstępowanie od poboru opłaty od cukru C i wywnioskował z tego, że w pozostałych sytuacjach odstąpienie od poboru jest niedopuszczalne. Oczywiście jest zatem, że należało powołać się na powyższy akt, jako że przepis dopuszczający odstępowanie zawarty jest w rozporządzeniu nr 2670/81.

76. Podobnie w pkt 62 Sąd przywołał rozporządzenie nr 2670/81, a konkretnie w odniesieniu do zasady pewności prawa. Przy tym Sąd winien był przywołać właśnie jeden z przepisów tego rozporządzenia jako podstawę prawną należnej kwoty.

77. Już nawet powierzchowna lektura wywodów Sądu ukazuje, że twierdzenia przytoczone przez wnoszącą odwołanie w pierwszej części drugiego zarzutu odwołania są oczywiście bezzasadne.

78. W odniesieniu do argumentu wnoszącej odwołanie podniesionego w drugiej części zarzutu trzeciego, jakoby Sąd nie poddał ocenie trzeciego zarzutu skargi, za punkt wyjścia należy przyjąć strukturę wyroku oraz postępowanie przed Sądem.

79. Podczas gdy drugi zarzut podniesiony przed Sądem dotyczy tylko zasad równości i słuszności, to trzeci zarzut skargi odnosi się do zasad pewności prawa, równości i słuszności.

80. Sąd dokonał oceny każdej z powyższych zasad. Zasadę równości zanalizował w pkt 59–61. W pkt 57 i 58 Sąd poddał analizie możliwość dopuszczenia odstępowania ze względów słuszności. W końcu zasada pewności prawa była przedmiotem badania w pkt 62.

81. Zatem Sąd dokonał oceny wszystkich powyższych zasad. Trudności wnoszącej odwołanie związane z odnalezieniem w wyroku miejsc, w których analizowane są jej zarzuty, mogły wynikać z faktu, że jej zarzuty częściowo się pokrywają. Ponadto już w postępowaniu przed Sądem sędzia sprawozdawca w sprawozdaniu na rozprawę przejrzysto usystematyzował zarzuty w celu ich lepszego zrozumienia.

82. W związku z powyższym zarzut trzeci należy w całości oddalić jako bezzasadny.

VIII — W przedmiocie zarzutu czwartego 2. Ocena

A — W przedmiocie dopuszczalności

1. Argumenty stron

83. Zdaniem Komisji zarzut czwarty jest niedopuszczalny. Komisja twierdzi, że pierwsza i druga część zarzutu czwartego stanowi powtórzenie zarzutów zgłoszonych już przed Sądem, a zatem zgodnie z art. 58 ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 112 § 1 zdanie pierwsze lit. c) regulaminu Trybunału Sprawiedliwości nie spełnia on wymogów, jakim winno odpowiadać uzasadnienie. Jeżeli chodzi o część trzecią zarzutu czwartego, tzn. odmienne traktowanie Cosun i pozostałych producentów cukru C, to stanowi ona nowy zarzut, którego Sąd nie mógł rozpatrzyć. W związku z tym zarzut czwarty jest niedopuszczalny.

84. Odnosząc się do stwierdzenia, jakoby czwarty zarzut odwołania zawierał również nowe argumenty, Cosun podnosi, że w tym zakresie rozwinęła ona jedynie argumenty przytoczone przed Sądem. Jej zdaniem zarzut czwarty jest dopuszczalny.

a) W przedmiocie pierwszej i drugiej części zarzutu czwartego

85. W odniesieniu do zgłoszonego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności pierwszej części zarzutu czwartego należy przypomnieć, że wnosząca odwołanie już w skardze w postępowaniu przed Sądem twierdziła zarówno, że sporny cukier C należy zakwalifikować jako produkt przywieziony, jak również że opłata za cukier C stanowi część środków własnych Wspólnoty.

86. W konsekwencji należy stwierdzić, że zarzuty te poparto nie tylko powierzchownymi argumentami, lecz przede wszystkim podniesiono je już przed Sądem, a w związku z tym są one niedopuszczalne.

87. W odniesieniu do drugiej części zarzutu czwartego, tzn. argumentów opartych na wyroku w sprawie De Haan¹⁹, porównanie ze skargą ukazuje, że wnosząca odwołanie ogranicza się w istocie do powtórzenia przytoczonej uprzednio argumentacji. Nie jest wystarczające samo twierdzenie, że

19 — Wyrok z dnia 7 września 1999 r. w sprawie C-61/98, Rec. str. I-5003.

argumenty te mają na celu podważenie wyroku Sądu. Natomiast w przypadku uznania, że argumenty te wykraczają poza zakres argumentacji przytoczonej w skardze, należałoby je zakwalifikować jako nowy argument, a tym samym jako nowy zarzut, który jest niedopuszczalny.

88. W związku z powyższym pierwsza i druga część zarzutu czwartego jest niedopuszczalna.

b) W przedmiocie trzeciej części zarzutu czwartego

89. W trzeciej części zarzutu czwartego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd zaniechał analizy odmiennego traktowania takich producentów cukru C jak Cosun i pozostałych producentów cukru C.

90. W tym względzie chodzi o argumenty, które w takiej formie nie zostały przytoczone przed Sądem. W niniejszym postępowaniu odwoławczym chodzi w istocie o kwestię, czy również nową argumentację lub nowe argumenty można uznać za nowe zarzuty.

91. W tym kontekście za podstawę rozważań należy przyjąć na wstępie sam regulamin Trybunału Sprawiedliwości. Wynika z niego, że nie wszystkie wersje językowe przepisów regulaminu dotyczących odwołania zawierają pojęcie „argumenty”. I tak, w odróżnieniu od francuskiej i niderlandzkiej wersji językowej, brzmienie art. 112 w wersji niemieckiej ogranicza się do „Rechtsmittelgründe” (zarzutów) i nie wymienia dodatkowo „argumentów”.

92. Ponadto francuska wersja art. 117 w odniesieniu do nowych zarzutów, jak również art. 112, zawierają pojęcie „moyen”, natomiast wersja niemiecka i niderlandzka stosują tu zupełnie inne pojęcia, mianowicie „Gesichtspunkt” (aspekt) lub „grond”.

93. Z treści regulaminu Trybunału Sprawiedliwości wynika przynajmniej, że w prawie procesowym formalne pojęcie „zarzut” w rozumieniu art. 112 nie jest wyłącznym kryterium oceny.

94. W tym kontekście należy najpierw odesłać do utrwalonego orzecznictwa Trybunału, w świetle którego zgodnie z art. 116 regulaminu Trybunału Sprawiedliwości nie można podnosić nowych zarzutów w toku

postępowania, chyba że ich podstawą są nowe okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. W przeciwnym wypadku jedna ze stron mogłaby wnieść do Trybunału sprawę o szerszym zakresie niż ta, która była uprzednio rozpoznawana przez Sąd²⁰.

95. W postępowaniu odwoławczym kompetencje Trybunału są zatem ograniczone do oceny prawnego rozstrzygnięcia w kwestii zarzutów, które były podniesione w pierwszej instancji²¹.

96. Podobnie jak w wyżej wymienionej sprawie *Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji*, gdzie wnosząca odwołanie nie podniosła przed Sądem zarzutu dotyczącego naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań z powodu zastosowania wytycznych, także w niniejszej sprawie *Cosun* nie podniosła przed Sądem zarzutu odpowiadającego trzeciej części czwartego zarzutu odwołania.

97. Niedopuszczalność argumentów wnoszącej odwołanie wynika również z wyroku Trybunału w sprawie *Atlanta* przeciwko Komisji i Radzie²², zgodnie z którym argumenty zmieniające podstawę odpowiedzialności stanowią nowy zarzut. Znajduje to zastosowanie tym bardziej w niniejszej sprawie, w której *Cosun* w toku postępowania odwoławczego przytacza inny aspekt różnego traktowania niż w postępowaniu przed Sądem.

98. Podobnie za nowe Trybunał uznał argumenty przemawiające za odmienną interpretacją zakresu zastosowania spornego kryterium oceny w postępowaniu odwoławczym²³.

99. Takie restrykcyjne stanowisko Trybunału znajduje wyraz również w wyroku w sprawach połączonych *IPK-München i Komisja*, w którym Trybunał uznał pewne argumenty za nowe i z tego względu oddalił je jako niedopuszczalne, bowiem Komisja przedstawiła dany argument dopiero w toku postępowania odwoławczego²⁴.

20 — Wyroki z dnia 29 maja 1997 r. w sprawie C-153/96 P *De Rijk przeciwko Komisji*, Rec. str. I-2901, pkt 18, z dnia 9 września 1999 r. w sprawie C-64/98 P *Petrides przeciwko Komisji*, Rec. str. I-5187, pkt 18, z dnia 3 października 2000 r. w sprawie C-458/98 P *Industrie des poudres sphériques przeciwko Radzie i Komisji*, Rec. str. I-8147, pkt 74, oraz z dnia 21 czerwca 2001 r. w sprawach połączonych od C-280/99 P do C-282/99 P *Moccia Irme i in. przeciwko Komisji*, Rec. str. I-4717, pkt 67.

21 — Wyroki z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawach połączonych C-183/02 P i C-187/02 P *Daewoo i in. przeciwko Komisji*, Zb.Orz. str. I-10609, pkt 59, w sprawach połączonych C-186/02 P i C-188/02 P *Ramondin i in. przeciwko Komisji*, Zb.Orz. str. I-10653, pkt 60, oraz w sprawie C-458/098 P ww. w przypisie 20, pkt 74, z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P *Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji*, Zb.Orz. str. I-5425, pkt 165. Zobacz wyroki z dnia 1 czerwca 1994 r. w sprawie C-136/92 P *Komisja przeciwko Brazzelli Lualdi i in.*, Rec. str. I-1981, pkt 59, z dnia 28 maja 1998 r. w sprawie C-7/95 P *Deere przeciwko Komisji*, Rec. str. I-3111, pkt 62, oraz z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-217/01 P *Hendricks przeciwko Cedefop*, Rec. str. I-3701, pkt 37.

22 — Wyrok z dnia 14 października 1999 r. w sprawie C-104/97 P, Rec. str. I-6983, pkt 27.

23 — Wyroki w sprawach połączonych C-183/02 P i C-187/02 P, ww. w przypisie 21, pkt 59–64, oraz w sprawach połączonych C-186/02 P i C-188/02 P, ww. w przypisie 21, pkt 60–65.

24 — Wyrok w sprawach połączonych C-199/01 P i C-200/01 P, ww. w przypisie 16, pkt 55 i nast.

100. Zgodnie z tym restrykcyjnym stanowiskiem Trybunału decydującym kryterium oceny jest, czy dany argument zawiera w sobie nowe elementy²⁵, czy też stanowi on jedynie rozwinięcie przedstawionego uprzednio argumentu²⁶. W każdym razie oparcie się na samym rozróżnieniu na „zarzuty” i „argumenty” jest mało przekonujące²⁷.

101. Z orzecznictwa Trybunału²⁸ można wywnioskować podobnie restrykcyjną tendencję w odniesieniu do argumentów, które nie zostały przedstawione pisemnie już w odwołaniu, lecz dopiero na rozprawie.

102. W końcu w niniejszej sprawie nie można też uznać, że argumenty przedstawione przez Cosun stanowią, w rozumieniu orzecznictwa Trybunału, jedynie rozwinięcie argumentu przedstawionego już przed Sądem.

103. Z powyższego wynika, że chodzi tu o nowy argument, którego w świetle orzecznictwa Trybunału nie można uwzględnić w postępowaniu odwoławczym. Wykazuje on raczej podobieństwo do samodzielnego zarzutu zgłoszonego po raz pierwszy w toku postępowania odwoławczego²⁹.

104. Jako że trzecia część zarzutu czwartego stanowi w postępowaniu odwoławczym zarzut niedopuszczalny, należy uznać ją za niedopuszczalną.

IX — Koszty

105. Zgodnie z art. 122 regulaminu Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, rozstrzyga on o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, stosowanym do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Z uwagi na to, że Komisja wniosła o obciążenie kosztami postępowania wnosząc odwołanie, która przegrała niniejszą sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

25 — Wyrok z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-450/98 P IECC przeciwko Komisji, Rec. str. I-3947, pkt 36.

26 — Wyrok z dnia 20 października 1994 r. w sprawie C-76/93 P Scaramuzza przeciwko Komisji, Rec. str. I-5173, pkt 18.

27 — Zobacz wyrok w sprawach połączonych od C-280/99 P do C-282/99 P, ww. w przypisie 20, pkt 64 i nast. Zobacz natomiast opinię rzecznika generalnego P. Légera z dnia 12 marca 2002 r. w sprawie C-41/00 P Interporc przeciwko Komisji, wyrok z dnia 6 marca 2003 r., Rec. str. I-2125, pkt 55 i nast.

28 — Wyrok z dnia 15 września 2005 r. w sprawie C-37/03 P BioID Agm przeciwko OHIM, Zb.Orz. str. I-7975, pkt 56 i nast.

29 — W przedmiocie jego niedopuszczalności zob. wyrok w sprawie C-64/98 P, ww. w przypisie 20, pkt 18.

X — Wnioski

106. W świetle powyższych uwag proponuję Trybunałowi, aby rozstrzygnął w następujący sposób:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Wnosząca odwołanie zostaje obciążona kosztami postępowania.